

EDITORIAL

L'ESPILL

REVISTA FUNDADA PER JOAN FUSTER
SEGONA ÈPOCA / NÚM. 48 / HIVERN 2014/2015

DIRECTOR: Antoni Furió

CAP DE REDACCIÓ:

Gustau Muñoz

CONSELL DE REDACCIÓ:

Neus Campillo, Ferran
Garcia-Oliver, Josep-Lluís Gómez
Mompert, Enric Marín,
Vicent Olmos, Juli Peretó,
Francesc Pérez Moragón, Maria
Josep Picó, Faust Ripoll, Simona
Škrabec, Pau Viciano

CONSELL ASSESSOR:

Cèlia Amorós, Joan Becat,
Manuel Borja-Villel, Eudald
Carbonell, Narcís Comadira,
Manuel Costa, Alfons Cucó (†),
Martí Domínguez, François
Dosse, Antoni Espasa, Ramon
Folch, Mario Garcia Bonafé,
Salvador Giner, Josep Fontana,
David Jou, John Keane, Giovanni
Levi, Isabel Martínez Benlloch,
Joan Francesc Mira, Javier
Muguerza, Damià Pons, Josep
Ramoneda, Ferran Requejo,
Vicenç Rosselló, Xavier Rubert
de Ventós, Pedro Ruiz Torres,
Vicent Salvador, Josep-Maria
Terricabras, Vicent Todolí, Enzo
Traverso, Josep Antoni Ybarra

Edita: Universitat de València
i Edicions Tres i Quatre

Redacció, administració i subscripcions:

Publicacions de la
Universitat de València
c/ Arts Gràfiques, 13 46010 València.
Tel.: 963 864 115 Fax: 963 864 067
a/e: lespill@uv.es
<http://www.uv.es/lespill>

Disseny gràfic: Enric Solbes

Maquetació: Inmaculada Mesa

Impressió: Guada Impressors, SL

Distribució: Gea Llibres (961 665 256) /

Gaia (965 110 516) /

Midac Llibres (937 464 110) /

Palma Distribucions (971 289 421)

ISSN: 0210-587 X

Dipòsit legal: V-2686-1979

Preu d'aquest número: 9 euros

L'Espill és membre de:

eurozine

TOTS SOM GRÈCIA

Més enllà del desenllaç concret de les complexes negociacions entre el nou govern grec encapçalat per Syriza i l'Eurogrup, de cara a reformular els termes i les condicions del rescat financer de Grècia, convé parar esment al significat global del tracte que s'ha donat a la crisi grega per part de la Unió Europea. Perquè és altament significatiu d'una manera d'entendre i practicar l'hegemonia política que imposa condicions draconianes sense tenir-ne en compte les conseqüències. Sembla com si Europa i particularment els qui en detenen a hores d'ara el lideratge efectiu no haguessen volgut aprendre gaires coses de la seua pròpia història.

La imposició de contrapartides duríssimes per al rescat financer ha dut la població grega a la vora de l'abisme. De l'abisme de l'emergència social, amb una extensió alarmant de la pobresa, de la malnutrició, de l'atur, de la precarietat més absoluta. Amb la pèrdua de les condicions mínimes de subsistència digna per a capes molt àmplies de la població. Els equilibris socials bàsics, aquells que mantenen cohesionada una societat, esclaten quan es produeix un daltabaix econòmic d'aquestes característiques, quan es força entre un terç i la meitat de la població –la més indefensa, la més vulnerable– a entrar en una espiral d'em-pobriment i manca d'expectatives. Quan la gent perd la casa, el dret a una assistència sanitària com cal, quan perd la feina, quan es redueix brutalment la capacitat adquisitiua de les pensions, quan es retallen tota mena de drets socials que semblaven irreversibles.

Una cosa semblant va passar a la convulsa Alemanya posterior a la Primera Guerra Mundial arran de la imposició de condicions duríssimes en el Tractat de Versalles,

que incloïen reparacions de guerra abusives i irresponsables, com van denunciar ja al seu dia Keynes i alguns altres esperits clarividents. La hiperinflació subsegüent destrossà aquella societat, com va poder observar Josep Pla, fins que aconseguí, amb diverses reestructuracions del deute, una precària estabilització, que esclatà de nou quan arribaren en onades successives els efectes letals de la Gran Depressió iniciada amb la crisi de 1929. El desenllaç de tot plegat és ben conegut.

Condemnar un país de la perifèria europea al trist destí d'estat fallit, incapaç de garantir els mínims de benestar social i econòmic als seus ciutadans, és una errada de grans dimensions. O més que una errada.

El dogmatisme unilateral d'uns polítics que només pensen en termes provincials, de política interior, incapços de fer la pedagogia escaient per a fer entendre la interrelació entre l'interès local (o nacional) i els interessos globals i a llarg termini propis d'una veritable Unió, passarà sens dubte factura. La posició geoestratègica de Grècia, molt exposada, convidaria a pensar-s'ho dues vegades abans de desestabilitzar encara més aquell país. Una política de risc que fins i tot ha aixecat preocupació als Estats Units. I una prova més de la miopia i la incapacitat política dels comptables que governen la Unió, que reclamen, irats, el pagament immediat, en temps i forma, d'un deute no sempre legítim.

Els dirigents actuals de la Unió, amb el concurs de secundaris com els ministres espanyols García Margallo o De Guindos, que fan un paper tan galdós, es neguen a considerar alternatives més racionals, viables i sensates. No es paren a considerar les conseqüències d'una espiral d'empobriment i desarticulació de la societat grega, en termes de capacitat futura de recuperació i solvència, i de solidesa d'aquell país en un flanc de la Unió envoltat de situacions conflictives. El desnivell nord-sud, el dogma de receptes d'austeritat fracassades, i el temps perdut en la realització de veritables reformes en pro del rigor i l'eficiència, però salvaguardant la cohesió social, amenacen el futur de tots.